

IV Снемать маски-тѣ.

Въ срѣдъ тѣзи безредицы и бъркотии ношьята бѣше напредѣла. Неаполь, казува Дукътъ Ривскый, прѣдставяше наистинѣ единъ видъ твърдѣ ужасень. Онова безброино множество, сега повечето обрѣжено, покрываше по системѣ стѣгдыть, стражари самозванны и самоназначенны обикаляхъ улицытѣ та пазяха твърдынитѣ и градскытѣ вратницы. На всякъдѣ ся чувяхъ дивы выкове, въсклицанія, заплашванія, разбѣрканы шумове, страшны и хыляды лъжовны извѣстия ся прѣскахъ и хыляды кроежи ся крояхъ за нау-трѣ. Тука сійнието на пожарътъ обагряваше зданіята, тамо ечеше смъртоносень пукоть отъ пушкѣ, койкто не ся знаеше на кого пренадлежи нито на кого е животътъ свършила. Понататѣкъ страхъ обземаше единъ купъ челоуѣцы, които бѣгащецъ распрѣсвахъ страхътъ си по цѣлы махалы. Ненавистнытѣ богаты като ся ползувахъ отъ тъмнинѣтъ бѣгахъ подплашены, едны самы а другы съ домочадіята си, като оставяхъ и домове и интересы и съкровища. И едны бѣгахъ къдѣ твърдынитѣ, а другы съ пары навезвахъ ся на кораби по повечето бѣгахъ по сухо и ся крыяхъ по горытѣ и по обличнытѣ села.

Никой още непознаваше цѣльтѣ на въстаніето.

Но настанѣ часетъ въ който тѣзи цѣль трѣбаше да ся открие. Стѣгдата при купята бѣше всякога центрътъ на мятежницытѣ, и тамъ имае становището си Мазаниелъ съсъ полковетѣ си; но не бѣше зель още да заповѣда като господарь, съвсѣмъ що той ся сматряше като пачалникъ, съвсѣмъ що той управляваше по главнытѣ дѣла прѣзъ деньтъ съ дѣятельность достойнѣ за чуденіе и съ нечуванѣ смѣлость. Къдѣ срѣдъ ношъ четыри мина съсъ маски стояхъ на стѣгдытѣ. Единый отъ тѣхъ подигнѣ маскѣтъ си и вси-чкы познахъ Юлія Геновини. Той говори на народѣтъ и одобри сигналѣтъ *Да Жиеше Царѣтъ (Испанскый), до му ло-*